

# THIEVES' GAMBIT

De Dievenspelen

KAYVION LEWIS

Vertaling Karin de Haas

HarperCollins



Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.

Kijk voor meer informatie op [www.harpercollins.co.uk/green](http://www.harpercollins.co.uk/green).

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2023 Kayvion Lewis

Oorspronkelijke titel: *Thieves' Gambit*

Copyright Nederlandse vertaling: © 2023 HarperCollins Holland

Vertaling: Karin de Haas

Omslagontwerp en -beeld: © 2023 Two Dots

Bewerking: Pinta Grafische Producties

Auteursfoto: © Marie Jones

Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen

Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1384 8

ISBN 978 94 027 6952 4 (e-book)

NUR 285

Eerste druk september 2023

Originele uitgave verschenen bij Nancy Paulsen Books, een imprint van Penguin Random House LLC, New York, U.S.A, 2023.

Published by arrangement with Rights People, London.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

\* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

[www.harpercollins.nl](http://www.harpercollins.nl)

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

# EEN

**E**EN QUEST KAN niemand in deze wereld vertrouwen – behalve een Quest. Dus als een Quest, in het bijzonder mama Quest, me opdraagt om me als een wokkel in een kastje te wurmen dat zo klein is dat het illegaal zou zijn om je hond in een kooi van die omvang te houden, vertrouw ik erop dat ze daar een goede reden voor heeft. Of in elk geval dat het object wat ik ga stelen het waard is.

Als ik een normaal mens zou zijn, zouden mijn benen nu in coma zijn. Maar mama's intensieve flexibiliteitstraining kwam bijzonder goed van pas bij dit soort karweitjes.

Ik zat hier al een uur of drie in elkaar gedoken, aan de afgelegen kant van het landhuis, scrollend door mijn stomme Instagram. De afgelopen paar maanden was het volgen van accounts over het studentenleven een stuk verslavender geworden dan Koreaanse soapseries op Netflix.

Toen mijn batterij om middernacht tot twintig procent was gedaald, moest ik stoppen. Mam had me gewaarschuwd om mijn tele-

foon niet leeg te laten lopen door onnadenkend te scrollen – als ik haar appje zou missen, kon ik het wel vergeten. En dus trommelde ik ongeduldig met mijn in handschoenen gestoken vingers tot mijn schermpje oplichtte.

### **T.a.v. Rosalyn Quest, Uitnodiging Dievenspelen**

Niet het appje van mama – een e-mail? Had ik eindelijk een reactie binnen van een van de zomerturnprogramma's? Of van de cheerleardercurcus? Een paar dagen geleden had ik midden in de nacht een berg mails gestuurd naar universiteitszomerprogramma's voor middelbare scholieren, toen ons huis op zijn eenzaamst voelde en de gedachte aan een paar weken op een drukke campus met leeftijdsgenoten me bijzonder verfrissend voorkwam. Tot nog toe had ik geen enkele reactie gekregen. Ik begon te vrezen dat ze doorhadden dat ik de ronkende aanbevelingen bij de inschrijvingen had vervalst.

Voordat ik de mail kon bekijken, verscheen er een tweede melding. Deze keer was het wel een berichtje van mam. Het leek wel alsof ze had aangevoeld dat ik op het punt stond de mail te openen en mijn hand virtueel weg had gemept.

### **Jouw beurt.**

De mail zou moeten wachten.

Voorzichtig duwde ik het deurtje van de kast open, met mijn vingers eronder om het gewicht van de scharnieren te houden, zodat ze niet zouden piepen. Een simpel trucje dat ik al in de vingers had gehad voordat ik mijn naam zelfs maar kon schrijven. Vlug keek ik naar buiten.

De gang was verlaten. Volgens mams verkenning was deze vleugel normaal gesproken leeg; zij en de andere dienstmeisjes brachten het grootste deel van hun tijd door met het poetsen van vazen in de privégalerie in een andere vleugel. Hier was minder beveiliging.

Ik sloop langs de ongebruikte kamers van het landhuis, met hun onbeslagen hemelbedden, nauwelijks gevulde boekenkasten en lege bijzettafeltjes. De doodse stilte zou verontrustend moeten zijn, maar

ik was gewend aan verlaten huizen. Als ik een paar keer met mijn ogen zou knippen, zou ik kunnen denken dat ik me in het huis van onze familie op Andros bevond.

Met behulp van de plattegrond die ik in mijn hoofd had geprent zocht ik mijn weg door het woongedeelte op de eerste verdieping, waar een dressoir met fotolijstjes erop mijn blik ving. In geen van de andere kamers had ik iets gezien wat zo... persoonlijk was.

Ik pakte het achterste lijstje. Een stralende groep studenten poseerde op het trappetje van een gebouw van rode bakstenen. In het onderste hoekje stond in een keurig zwart handschrift geschreven: *Eerste jaar.*

Herinneringen. Vriendschappen. Ik zou de foto kunnen stelen, maar als ik herinneringen en vriendschappen wilde, zou ik die zelf moeten verdienen. Weg van huis. Weg van mam.

Ik verstijfde bij het horen van een zacht geluid.

Vlug zette ik de foto neer en dook weg achter een bank. Hurkend haalde ik het wapen van mijn keuze tevoorschijn. De familie Quest heeft weinig op met schietwapens – die maken veel te veel herrie. Mam draagt een mes bij zich, en volgens haar had oma ooit een verzameling injectienaalden met snelwerkende verdovingsmiddelen waar ze mee kon strooien als een driesterrenchef met kruiden.

Ik vermoedde dat ik niet genoeg moed zou hebben om een mes of een naald in iemands vlees te steken, en dus had ik in plaats daarvan voor de meteorietarmband gekozen. De lange streng van schakels kan ik makkelijk om mijn pols wikkelen, en de zware metalen kogel aan het eind, ter grootte van een kers, past precies in een gemagnetiseerde ring aan mijn middelvinger. Hij is veel makkelijker langs beveiliging te smokkelen dan een mes, en in mijn handen is hij net zo effectief, zij het minder dodelijk.

Het getrippel kwam dichterbij.

Hoezo, geen beveiliging?

Ik richtte me op om de ketting om iemands hals te zwiepen, maar

toen schoot ik in de lach. Een prachtige kat sprong op de rugleuning van de bank. Een siamees met een zandkleurige vacht die eruitzag alsof ze haar pootjes en haar gezichtje had ingewreven met as. Ze knipperde met levendige blauwe ogen naar me en sprong toen op het tapijt om haar lijf spinnend tegen mijn enkels te wrijven.

Ik wond de armband weer om mijn pols en krabde haar achter de oren. Ze miauwde en ging op haar rug liggen. Dit was het hoogtepunt van haar maand.

Als kind verslond ik vlogs over het adopteren van dieren wanneer mijn moeder lange tijd van huis was voor een klus. Dit was voordat ik besepte dat niets zonder Quest-bloed ooit een voet of een poot in ons huis zou zetten.

Siamese katten zijn populair vanwege hun fraaie uiterlijk, maar ze voelen zich ook snel eenzaam. Zonder gezelschap gaan ze vroeg dood. Ik vermoedde dat de eigenaar van dit afgelegen huis er niet aan had gedacht om een vriendje voor zijn kat te regelen.

Toen ik verder liep, volgde de kat me, tevreden kronkelend met haar staart. Ik duwde haar weg. Hoe schattig ze ook was, een handlanger in de vorm van een viervoeter maakte niet deel uit van het plan. Ik draaide me om en begon te rennen. Dubbele deuren vormden een afscheiding tussen deze gang en de volgende. Ik deed ze vlug achter me dicht, voordat de kat erdoorheen kon glippen. Ze miauwde hartverscheurend en schoot toen weg.

Zodra ze was verdwenen, zette ik de deuren weer open, voor het geval de beveiligers langs zouden lopen en zouden opmerken dat er iets was veranderd.

De plattegrond in mijn geheugen bracht me naar een kamer waar de gordijnen wijd open waren getrokken. De Keniaanse sterren en de maan gaven net genoeg licht om te kunnen zien hoe standaard het vertrek was ingericht. Keurig meubilair. Smaakvolle schilderijen aan de muur. Een bed waarin niemand ooit had geslapen. Alweer een kamer voor geesten.

Op het nachtkastje stond een enkele vaas.

Porselein uit de Qianlong-periode, circa 1740. Geschatte waarde: niet relevant. De enige prijs die ertoe deed, was het bedrag dat onze cliënt had geboden om de vaas weg te halen uit de verzameling van zijn rivaal en toe te voegen aan die van hem. Een week geleden had hij nog in de privé-galerie aan de andere kant van het landhuis gestaan.

Tot mijn moeder hier als dienstmeisje aan de slag was gegaan.

Ze noemde dit een 'puzzelklus'. Stukje voor stukje smokkelde ze scherven van een replica naar binnen en zette die in elkaar. Voor iemand met mams vaardigheden was het kinderspel om een echte vaas door een replica te vervangen. Helaas maakte de eigenaar zich – terecht – zorgen om diefstal. Het personeel werd iedere dag bij vertrek gefouilleerd door de beveiligers. Mam kon de vaas binnen het huis verplaatsen, maar ze kon hem er onmogelijk uit krijgen.

Dat was mijn taak.

Ik sleepte een koffer onder het bed vandaan die mam daar had achtergelaten. De zachte laag aan de binnenkant was ervoor gemaakt om kostbare voorwerpen tegen schokken te beschermen. Tip van een pro: als je het product niet onbeschadigd weg kunt krijgen, bespaar je dan de moeite.

Toen ik de vaas optilde, rammelde er iets binnenin. Ik hield de vaas schuin, en een snoer diamanten gleed in mijn hand. Ik rolde met mijn ogen. Mam had zoveel armbanden dat je haar vanaf Mars zou kunnen zien als ze ze allemaal tegelijk zou dragen. Als ik vroeg waarom, zei ze gewoon: 'Waarom niet?'

In de zijkant van de koffer zat een laserpen verstopt. Ik richtte de straal op een bewegingssensor aan de ene kant van het raam. Het grappige van bewegingssensoren is dat je de meeste ervan kunt ontregelen met een laserpen die je voor vijf dollar op Amazon kunt kopen. Ze registreren alleen beweging wanneer iets de straal die ze met elkaar verbindt verstoort, dus ik hield ze voor de gek door mijn laserpen recht op de sensor gericht te houden terwijl ik de kamer uit glip-

te. Simpele trucjes werken altijd het best. Het zou lastiger zijn geweest als ze het raam met spijkers hadden dichtgetimmerd. Iets lastiger.

Binnen zestig seconden stond ik als Spiderwoman op de vensterbank. De koffer hield ik tussen mijn dijbenen geklemd, en ik stond op het punt om het raam dicht te schuiven toen iets de kamer in vloog.

Iets wat wanhopig graag naar buiten wilde.

De kat schoot langs me heen, regelrecht op het gazon af, en landde als, nou ja, als een kat. Goddank hield ik de laser nog steeds op de sensor gericht, of het zou verkeerd voor me zijn afgelopen.

De kat miauwde eindeloos, me smekend om ook omlaag te komen en met haar te spelen. Ze was volhardend, dat moest je haar nageven.

Zodra het raam dichtzat klom ik langs de bakstenen muur omlaag naar de camera die op het gazon gericht stond. Ik had tien seconden om te voorkomen dat hij naar mij toe zou draaien. Geen tijd voor finesse. Ik rukte de grootste van de twee draden die de muur in liepen los. Halverwege het draaien stopte de camera, bewegingloos tot iemand hem zou komen repareren. Hopelijk lang nadat ik was vertrokken.

De kat krijste nog steeds als een bezetene.

‘Oké, ik kom eraan,’ zei ik.

Nu praatte ik ook nog tegen katten. Maar de camera, die alleen beeld registreerde – mam had de serienummers genoteerd zodat we van tevoren de specificaties konden opzoeken – kon me toch niet horen.

Ik sprong omlaag, en opnieuw wreef de kat haar lijf tegen mijn benen. Hoe kon ik haar weerstaan? Ik tilde haar met mijn vrije arm op en legde haar tegen mijn borst.

Vlug liep ik naar de industriële grasmaaiers die op een rijtje op de ochtend stonden te wachten. Een kleine opslagruimte onder de zitting van de bestuurder, vlak boven de motor en achter de zakken met kunstmest, zou mijn suite zijn voor de volgende paar uur.

Ik keek naar de horizon, waar golvend savannegras en vaderlands-



wilgen zich aftekenden tegen een met sterren bezaaide hemel. Op dit soort momenten begreep ik waarom mijn familie al drie generaties lang verslaafd was aan dit beroep, dat je de hele wereld rond voerde.

Het was echter niet altijd zo fraai en aangenaam.

‘Je weet dat ik je niet mee kan nemen.’ De kat maakte een zacht geluidje toen ik haar vlak boven haar staart kriebelde. ‘Maar je hebt in elk geval een prachtig uitzicht, toch?’

Ze miauwde, en misschien was ik niet goed snik, maar het klonk alsof ze in kattentaal vroeg: ‘Echt niet?’ Ik zette haar neer, duwde een paar zakken met kunstmest opzij en kroop in de kleine ruimte, met de koffer tegen mijn borst gedrukt. Alles rook naar benzine en schimmel. Niets aan te doen. Mam zou zeggen dat ik aan een nieuwe laptop moest denken. Vlechtjes van vijfhonderd dollar. Exclusieve sneakers die niemand me ooit zou zien dragen, behalve zij en tante.

Ik schoof de zakken kunstmest weer op hun plek, maar de kat wrong zich door een piepkleine opening tussen twee van de zakken. Ze ging boven op de koffer op mijn borst liggen, nog steeds spinnend en miauwend.

‘Wil je soms dat ik jou ook steel?’

Ze likte over mijn wang. Oké, ze mocht blijven. Eventjes. Ik vroeg me af hoelang het zou duren voor haar eigenaar iets doorkreeg als ik haar inderdaad zou stelen.

Vanuit mijn verstopplek ving ik een flikkering van licht op. Of twee lichten? Er werd gepatrouilleerd op het gazon. Ze waren vroeg... Was er een alarm afgegaan? Hadden ze gezien dat er met de camera was geknoeid?

Het gespin van de kat klonk als een elektrische ventilator. Ik wilde dat ze stil was, maar hoe krijg je een kat stil? Ik stak mijn hand uit om mijn armband los te wikkelen. Het klonk alsof ze mijn kant op kwamen. Hoe moest ik in vredesnaam vlug genoeg uit deze ruimte springen om hen te kunnen verrassen?

Shit.

‘Nala...’ Een man klakte met zijn tong. Brokjes rammelden in een pot. ‘Waar zit je, klein krenge?’

Dubbel shit.

Ik probeerde Nala naar buiten te duwen, maar ze sprong weer op de koffer, onophoudelijk spinnend en miauwend. Toen bedacht ik nog iets over Siamese katten. Ze zijn het luidste kattenras van allemaal.

‘Ik hoor haar,’ zei een andere man. ‘Hoe heeft ze naar buiten kunnen glippen?’

Een andere man snoof. ‘Geen idee. Dat stomme beest probeert altijd weg te lopen. We stoppen haar in een kast tot de baas terug is.’

Ik wenste uit alle macht dat Nala stil zou zijn. Waarom was ze niet gewoon weggerend toen ze uit het raam was ontsnapt? Ze had al een heel eind weg kunnen zijn. De gedachte dat ze dagenlang of zelfs maandenlang in paniek in een kast zou zitten, knaagde aan mijn geweten. Als ze nou maar gewoon stil zou zijn, dan zou ik haar meeneemen. Mam kon de boom in.

Maar ze was niet stil.

En ze kwamen dichterbij.

*Sorry, Nala.* Ik verschoof mijn arm om de laserpen uit mijn achterzak te pakken. Toen liet ik het kleine rode stipje over de koffer dansen, zodat haar ogen groot werden en haar spieren verstijfden. Kattenreflexen: geactiveerd. De lichtbundels van de zaklampen zwaaiden even weg bij de grasmaaiers, en met een groter rotgevoel dan ik had verwacht scheen ik met de laser op de muur van het landhuis. Nala sprong uit een grasmaaiër en schoot over het gras naar het rode lichtje, recht in het zicht van haar achtervolgers.

‘Ik heb haar!’ Nala’s wanhopige geblaas klonk hard in de stille nacht. Ze verzette zich uit alle macht, maar ze had al verloren.

De zaklampen dimden. Alles dimde, behalve mijn eigen zachte ademhaling.

Ik voelde me rot over wat ik die kat had aangedaan. Maar ze zou moeten weten dat je uiteindelijk niemand kunt vertrouwen.

# TWEE

**N**A EEN KLUS vroeg mijn moeder nooit als eerste: ‘Alles goed met je, Ross?’ In plaats daarvan begon ze steevast met: ‘Heb je het?’

Ik rolde uit de grasmaaier en landde recht voor haar voeten. Het zou haar niet kunnen schelen dat ik op het punt had gestaan te sterven van hitte en uitputting en dat ik het afgelopen halfuur, sinds de grasmaaier in beweging was gekomen, zowat was gestikt door de benzinedamp. Ik leefde nog. Zolang ik leefde en bij haar was, was het goed. Waar het om ging, was de buit.

‘Dat heb je voortreffelijk gedaan,’ zei mam, terwijl ze de koffer opende en de trofee bestudeerde. Ze zag er opmerkelijk uit in haar tuiniersoverall. Heel anders dan haar gebruikelijke gladde eiland-slechterikenlook, zelfs toen ze de armband uit de vaas had gevist en die om haar pols had geschoven.

Met een zucht liet ze de diamanten dansen in het zonlicht. Ik moest toegeven dat ze haar goed stonden. Mam was een opvallende schoonheid. Lang golvend haar en smaakvolle nepwimpers. Een zandloper-

figuur waar ze graag de nadruk op legde – heel anders dan mijn ten-gere bouw. Haar stijl was dramatisch, niet in de zin van bontjassen en stilettohakken, maar wel zo dat ze altijd de aandacht trok als we er-gens waren waar ze zich een beetje kon laten gaan.

Vandaar haar voorliefde voor diamanten. Ze was gek op alles wat bijdroeg aan haar schittering.

Ze drukte een vlugge kus op mijn voorhoofd. Ze rook naar ge-maaid gras en benzine, maar ik stonk waarschijnlijk erger.

‘Net zo voortreffelijk als mijn mama,’ zei ik, omdat ik wist dat ze dat heerlijk vond om te horen. Ik sprong op het zitje van de bestuur-der en schoof opzij, zodat ze naast me kon gaan zitten. Met een tevre-den glimlach, waarschijnlijk meer over het compliment dan over de succesvol afgeronde klus, zette ze de grasmaaier aan, en we reden naar de rand van het terrein. Daar stond een jeep klaar, voorzien van flesjes water en een airconditioning die me zozeer verkoelde dat me tranen van dankbaarheid werden ontlokt.

Ik hield mijn gezicht in de verkoelende luchtstroom.

‘Hierna kunnen we naar een koelere plek gaan.’ Mam sloeg mijn aanbidding van de koude lucht gade. ‘Zuid-Argentinië misschien. Of wat dacht je van de Alpen?’

‘We zijn letterlijk net klaar met een klus. En vergeet de Boscherts niet.’ Ik had gehoord dat ze niet te spreken waren over onze laatste klussen, in Denemarken en Italië. Daarmee hadden we hun officiële aanspraak op een exclusieve dievenmarkt in Europa geschonden. In de wereld van door families gerunde dievenimperiums kon er maar eentje de baas zijn, of in elk geval eentje per continent.

Ik dwong mezelf naar achteren te leunen, viste de oplader uit het dashboardkastje en plugde mijn lege telefoon in. Aan de zijdelingse blik van mijn moeder zag ik dat ze daar niet blij mee was. We voerden een gesprek, dus mijn aandacht moest bij haar zijn.

‘Maar goed dat we nog eerder goedkope sieraden zouden stelen dan dat we wakker zouden liggen van wat de Boscherts van ons vin-

den.' Ze keek me met opgetrokken wenkbrauwen aan, en dus reageerde ik met een braaf knikje.

Een sprankje van een idee laaide op in mijn hoofd. 'Ik zit te denken, als je wilt dat we meer klussen in Europa gaan doen, zou het handig zijn als iemand daarnaartoe ging om een netwerk op te bouwen. Misschien zou ik er een poosje naar school kunnen gaan, als dekmantel?'

Ik hield mijn adem in. Waarschijnlijk was dit niet de meest subtiele manier om het onderwerp van mijn mogelijke vertrek weer aan te snijden. Hoewel ik in mijn leven een heleboel plekken had bezocht, was ik nog nooit ergens geweest zonder mam, of zonder tante. Toen ik een paar maanden geleden zeventien was geworden, de leeftijd waarop andere Bahamaanse kinderen eindexamen deden, had ik gedacht dat mam wat minder... nou ja, wat minder je-weet-wel zou worden.

'Hm... Misschien ook niet.' Mam keek recht voor zich uit, naar de lege weg en de vlakte van de savanne. Ik wachtte tot ze er iets aan toe zou voegen. Een reden, bijvoorbeeld. In plaats daarvan zei ze: 'Als we terug zijn, gaan we lekker relaxen en een slechte serie kijken, goed, kindje?'

Ik dwong mezelf te glimlachen. 'Dat klinkt cool.'

Tevreden met mijn reactie koos ze een afspeellijst op haar telefoon en draaide het volume omhoog. Mijn schermpje gloeide. Een e-mail. Van een van de zomerprogramma's.

Ik hield de telefoon bij mijn moeder vandaan en las de mail.

Beste Rosalyn,

Hartelijk dank voor je inschrijving voor ons zomerturnkamp. We nodigen je graag uit voor onze tweede ronde (1 juli-28 juli). Mocht het nog lukken, dan is er ook nog een plekje vrij in de eerste ronde (1 juni-29 juni). Ons programma, dat landelijke bekendheid geniet, trekt iedere zomer tientallen getalenteerde jonge atleten die graag

bevriend willen raken met leeftijdsgenoten die dezelfde sport beoefenen. We hopen dat jij je bij ons zult aansluiten voor deze unieke ervaring.

In de rest van de mail stonden contactgegevens en info over het onderkomen en de kosten voor deelname. Hoe meer ik las, hoe moeilijker het werd om neutraal te blijven kijken. Mijn verzonnen aanbevelingen hadden zowaar gewerkt. Ik kon al over een week beginnen, als ik wilde. Vandaag was het 26 mei.

Nala had aan haar bewakers moeten ontsnappen toen ze de kans kreeg. Nu zat ze gevangen. Dat zou mij niet overkomen.

Ik typte terug: **Ik doe dolgraag mee!**

Mam rapte mee met de songteksten die uit de speakers blèrden en liet me met een por tegen mijn schouder weten dat ik mee moest doen. Zoals altijd perste ik mijn lippen op elkaar en deed ik net alsof ik weigerde, voordat ik ook mee begon te zingen. Ze liet haar nieuwe armband rinkelen op het ritme van de muziek, en ik moest lachen. Aan de buitenkant leek alles hetzelfde. Dezelfde kick na afloop van een klus. Zij en ik, zoals altijd. Maar zo kon het niet altijd blijven. Het voelde alsof ik het rad van mijn leven zojuist uit zijn baan had geduwd, recht onder haar neus, zonder dat ze het had gemerkt.

Ik scrolde door mijn inbox. Was die mysterieuze mail niet binnengekomen vóór dat appje van mam? Raar. Tenzij hij niet in mijn persoonlijke mail zat...

Het black box-account. Het geheime mailaccount dat mijn familie gebruikte om klussen aan te nemen. Alleen toegankelijk via het deepweb, onvindbaar en honderd procent hackproof – zo had mam het me uitgelegd toen ik acht was. Je had zelfs al een pincode nodig om er mail te kunnen ontvangen. Ik kreeg nóóit meldingen van dit account. Het zou niet eens moeten kunnen.

Ik toetste de vijf opeenvolgende pincodes van het account in.

Daar was het bericht. Nog ongeopend. Mam had het kennelijk nog niet gezien.

Mijn hart stakte in mijn keel. Iemand stuurde een speciaal aan mij geadresseerde mail naar de black box?

Hallo Rosalyn Quest,

Gefeliciteerd, je hebt onze aandacht getrokken! Je bent uitgenodigd om deel te nemen aan de Dievenspelen van dit jaar.

De wedstrijd begint over een week en zal naar verwachting twee weken duren. Neem alsjeblieft contact met ons op om de praktische zaken te regelen.

De Organisatie

# DRIE

**D**E DIEVENSPLEN. EEN wedstrijd. Het was dagen later, we waren weer thuis op de Bahama's, en ik zou opgetogen moeten zijn over mijn aanstaande ontsnapping naar het zomerkamp. Ik kon de uitnodiging echter niet van me afzetten. De woorden buitelden door mijn hoofd als dobbelstenen in een yahtzeebeker.

Dat nam ik tenminste aan – ik had nog nooit yahtzee gespeeld. Ik vond onze spelletjesavonden niet meer zo leuk toen mam weigerde te stoppen met valsspelen.

Het was genoeg om me af te leiden van mijn lenigheidsoefeningen. Ik was al meer dan een uur in de trainingsruimte – trainen is een goeie manier om stress kwijt te raken – en deed pogingen om van het ene kistje van dertig bij dertig centimeter naar het andere te springen, dat twee meter tien verderop stond. Vorige maand had ik een persoonlijk record gehaald van één meter vijfennegentig. Na afloop had mam me verteld dat zij op mijn leeftijd twee meter vijftwintig kon overbruggen.



Ik zocht mijn balans, boog mijn knieën en probeerde het nog een keer. Zodra mijn voeten het contact met het kistje verloren, wist ik dat de poging was mislukt. Niet genoeg momentum. De bal van mijn voet schraapte langs de rand, en de zwaartekracht kreeg me te pakken voordat ik mijn evenwicht kon vinden. Ik smakte op de matten.

Gefrustreerd liet ik mijn adem ontsnappen, een van mijn vlechtjes uit mijn gezicht blazend. Er viel een schaduw over me heen. Tante Jaya keek op me neer, met haar handen op haar brede heupen. Ze mocht dan zeven jaar jonger zijn dan mam, maar ze leken als twee druppels water op elkaar. Als ik mijn ogen samenknep, zou ik kunnen denken dat het mam was die fronsend op me neerkeek, met die kenmerkende samengeperste lippen.

‘Wat mankeert jou?’ Ze bood me geen hand aan. Niemand bood een ander ooit een hand aan in de familie Quest. ‘Het zijn die rare schoenen van je. Daar struikel je over.’

Ik keek omlaag naar de halfhoge gympen die ik voor die dag had uitgekozen. Met de hand geborduurd witte All Stars met honderden piepkleine gouden blaadjes erop, voorzien van bijpassende glinsterende gouden veters. Mijn schoenen waren beeldschon. Tante had gewoon geen smaak.

‘Dat trek ik me persoonlijk aan, tante. Ik zou nooit iets kopen waar ik me niet in kan bewegen.’ Ik verzamelde toch geen pumps en plateaulaarzen? Mijn gepersonaliseerde All Stars waren hartstikke geschikt om in te trainen.

‘Waar komt dit dan door? Toe maar, vertel tante wat je dwarszit.’ Ze liet het klinken alsof het haar irriteerde dat ze ernaar moest vragen, maar het was gewoon haar manier om te doen alsof ze te cool was om een belangstellend gesprek te voeren. Ze kwam altijd naar me toe wanneer ik haar nodig had, en ze sprak zo vloeiend Rosalyns dat ze wist dat een berichtje waarin **hoe gaat het** ☺☺ stond eigenlijk betekende dat ik ergens over wilde praten. En in dit huis, dat was gelegen op een eiland dat zo afgelegen lag dat mensen winkeltjes hadden in hun

woonkamers en dat je er op de zandwegen meer wilde zwijnen zag dan auto's, waren behalve mijn moeder bijzonder weinig mensen met wie ik kon praten.

'Heb jij ooit gehoord van iets wat de Dievenspelen heet?' Ik sprak het woord voor het eerst hardop uit, en het klonk al even bizar als in mijn hoofd. Dieven, meervoud? Dat was een oxymoron. Dieven gaan gewoon niet samen.

Tante verstrakte, alsof ze verwachtte dat iemand haar in de maag zou stompen.

Dus ze had er inderdaad van gehoord.

Ik ging rechtop zitten, achteroverleunend op mijn handpalmen.

'Heeft de organisatie je een uitnodiging gestuurd?'

'Een week geleden. Wie zei dat het een organisatie is? Weet jij wie ze zijn?'

'Wat heb je gezegd? Heb je een antwoord gestuurd?' Tante negeerde mijn vragen volledig.

Ik rimpelde mijn neus. 'Ik weet wel beter dan te antwoorden op rare berichten in de black box. Ik heb de mail gewist zodra ik hem zag.'

Ze ontspande zich. Die stomp in de maag kwam niet. 'Mooi.'

'Mijn beurt. Wat is dat voor organisatie, en hoe komt het dat jij ervan weet en ik niet?'

Ik sprong op. Tante, mam en ik waren ongeveer even lang, dus zo kon ik haar recht in de ogen kijken. Eerder was ik nieuwsgierig geweest, maar nu móést ik het gewoon weten. Er hoorden geen geheimen te zijn in deze familie.

Tante klakte met haar tong, haar antwoord uitstellend. 'Het zijn gewoon een stelletje rijkelui met een machtscomplex die ongeveer elk jaar een kampioenschap houden. Dat is het enige wat ik over ze weet.'

Het enige wat zij wist. Bedoelde ze dat mam misschien meer wist?

De manier waarop ze mijn blik vermeed, gaf me het idee dat het geen toeval was dat niemand dit ooit ter sprake had gebracht, en dat

het nog niet mee zou vallen om meer informatie over deze organisatie los te peuteren. Ik veranderde van richting.

‘En de Spelen zijn...’

Heel even dacht ik dat ze het me echt niet ging vertellen.

‘Het is een competitie, een dievencompetitie. Een soort... illegaal spelprogramma.’ Ze wierp haar vlechtjes over haar schouder en slenterde weg, een paar handboeien uit de kist met oefenmateriaal viszend.

Ik volgde haar. ‘Je schrok toen ik vertelde dat ik was uitgenodigd voor een illegaal spelprogramma dat wordt georganiseerd door een geheime elitaire club?’

‘Ik zei dat het een sóórt spelprogramma is. Je moet het niet verdraaien, het is geen *Miljoenenjacht*.’ Ze trok een speld uit haar haar en peuterde ermee aan de handboeien. ‘Ik heb gehoord dat er altijd iemand gewond uit de strijd komt – áls ze er al uit komen.’ De handboeien sprongen open. Ze gebaarde naar mijn handen. Zonder erbij na te denken stak ik ze naar haar uit, en ze klikte een van de boeien om mijn pols.

‘Waarom zou iemand dan meedoen? Een prijs om je vingers bij af te likken, zeker?’ Dieven doen nooit iets voor niets.

‘Eerder een beloning om je vingers bij af te likken.’ Tante draaide me om en klikte de andere boei dicht, zodat mijn handen vastgebonden waren achter mijn rug. Instinctief draaide ik mijn armen over mijn hoofd en trok een speld uit mijn eigen vlechtjes. Ik had er genoeg in mijn haar om een klein kasteeltje te kunnen bouwen. ‘Ze zeggen dat de winnaar... een wens in vervulling mag laten gaan.’

Ik keek haar met een scheef hoofd aan. ‘Een wens? Alsof je een vallende ster hebt gezien, zoiets?’

‘Een vallende ster laat geen wens uitkomen. Geld wel.’ Tante knipte met haar vingers voor mijn gezicht. ‘Scherp blijven.’

O ja. De boeien. Ik stak de kop van de speld in het slot en tastte naar het ontsluitingsmechanisme.